

A pozsonyi csatára emlékeztek

2015. 7. 6.

A dicsőséges pozsonyi csatára emlékezve szerveztek ünnepséget július 3-án Csíksomortánban, a Kárpátok Óre Emlékműnél. A megemlékezésen beszédet mondott Sándor Krisztina, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács ügyvezető elnöke, valamint Tóke Ervin, a Minta elnöke, az Erdélyi Magyar Néppárt csíkszeredai önkormányzati képviselője is.

A csíkpálfalvi Önkormányzat és a Csíksomortányért Egyesület szervezésében megtartott megemlékezésen számos érdeklődő részt vett. Alábbiakban olvasható Sándor Krisztinának, az EMNT ügyvezető elnökének, valamint Tóke Ervinnek, a Minta elnökének ünnepi beszéde:

Tisztelt Emlékezők!

2015-öt írunk. Hol van már a pozsonyi csata emléke? S hát a 100 évvel ezelőtti kolozsvári szoborállítás? Mit tud a mai ember akár az egyikről, akár a másikról? Egy kattintásnyira van az információ – erről is lehet olvasni a világhálón azoknak, akiket érdekel. De van-e időnk odafigyelni azokra a múltbeli eseményekre, amelyek nem járnak szabadnappal, több éve bejártatott forgatókönyvvel és koszorúzásokkal?

Felfordult a világ. Százezrek kelnek útra új hazát keresni, s világhatalmak szövetkeznek egymás ellen. A fokozódó nyomás Közép-Kelet-Európát is sújtja, s a határok védelme pár hete az utóbbi évtizedek legfontosabb kérdésévé vált. S mi ma itt állunk egy határőr, a Kárpátok Óra méltóságteljes alakja előtt. Üzenete időszerűbb, mint gondoltuk volna: a határokat mindig meg kellett védeni, 1108 évvel ezelőtt Pozsonynál, közel 100 évvel ezelőtt Kolozsváron, és meg kell

védeni ma is, holnap is, holnapután is. Ahogyan egy kattintásnyira van minden lényeges információ a pozsonyi csatáról és az emlékműről, úgy kell nekünk is résen lenni, éberren állni, vigyázni ezekben a változó időkben.

A Kárpátok keleti őrei mi, székelyek voltunk. A feladat tehát nem idegen, ezer éve ismerjük. S hogy sokat változott azóta a világ? Hát, persze! Ugyanakkor a lényeges dolgok maradtak: állnak a Kárpátok, magyar közösség vigyázza azóta is a keleti végeket. Az őrködés viszont nemcsak a megszokásból végzett munkánkat jelenti, hanem hitet, éberséget és a jövő nemzedék iránti elkötelezettséget egyaránt. A fiatalok felé kell fordulni, hisz ők a jövőnk őrei, persze, tudni kell, hogyan. Ők is tudják, csak oda kell figyelni rájuk, s el kell fogadni az új eszközöket, módszereket, mert – számítógépes szóhasználatnál élve – kattintással, letöltéssel és megosztással is megy előre a világ, s erről nem kell lemaradni. Ám hozzá kell tenni a jól végzett fizikai és szellemi munkát, s mindenkor, amikor a helyzet úgy kívánja, cselekvő jelenlétünkről kell bizonyosságot tenni. A reménykeltés, a derűlátás és az éberség tekintetében is van még javítanivaló sorainkban, de a mai nap emeljük tekintetünket e zordon, de biztonságot sugárzó székely határőr arcára, gondoljunk egy pillanat erejéig azokra a felmenőinkre, akik hozzá hasonlóan vigyázták a végeket, hogy lélemben megerősödve tudjuk végezni további feladatainkat – alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Sándor Krisztina,

az EMNT ügyvezető elnöke

Kedves Emlékezők!

Tisztelettel és szeretettel köszöntök mindenki itt, a székely határvédőknek emléket állító, tekintélyt és erőt sugárzó szobor előtt.

Mi, székelyek, szeretünk emlékezni nagyjainkra, véreink hőstetteire, s így teszünk most is.

Ilyenkor azonban nem ártana feltenni a kérdést, mi lenne, ha megtörténne a csoda, és életünkben találkozhatnánk őseinkkel. Találkoznánk az itt ábrázolt határőrrel.

Vajon szemükbe tudnánk-e nézni szégyenérzet nélkül? Megtettünk mindent a megmaradásunkért? Bízattuk eleget környezetünket, hogy vegyenek részt nemzeti közösségünk életében és álljanak ki saját jogainkért? Azt hiszem, minden ilyen alkalommal elvégezhetjük ezt a lelkiismeret-vizsgálatot.

Őseink a legértékesebb kincsüket, az életüket adták a hazáért, az otthonért és a nemzetért. Elszánt tekintettel pásztázták a rájuk bízott hágókat, hogy nehozz valaki bántani merje a haza, az otthon nyugalalmát.

Ma már nem kell lóra üljünk és fegyvert fognunk. Ma már nem ilyen háborúkat vívnak ellenünk. Napjainkban sokkal kifinomultabb módszerekkel irtják nemzetünket. Gazdasági és szellemi hadviseléssel elérik el azt, amit véres háborúkkal nem sikerült.

A második világháború alatt a történelmi Magyarország egész területén az eltűntek és elhunytak számát 230-250 ezerre teszik. Mi meg csak itt, Erdélyben, a kilencvenes évek óta 400 ezerrel csökkentünk és a folyamat érezhetően felgyorsult.

Hogy mi lenne a megoldás? Vegyük kezünkbe sorsunk és építsük meg a sokat emlegetett tündérkertet, ahová nyugatra menekült szomszédjaink, barátaink, rokonaink visszatérhetnek és nekiláthatnak a fészekrakásnak.

Tudom nagyon könnyű és kényelmes dolog felelősségünket azzal elhárítani, hogy nem érdemes senki hívó szavára megmozdulni, mert minden politikus korrupst és megbízhatatlan. És mi van, ha még van néhány kivétel? Mi van, ha igazuk van, csak minden érvük pusztába kiáltott szó, mert nincs tömeg az ügy mellett?

Kedves véreim, egy nép szabadságát nem lehet elintézni. Nincs az a fórum ahol szabadságot és boldogulást osztogatnak a föld népeinek. Európában, majdnem kivétel nélkül, minden számbeli kisebbségbe szorult őshonos nép kivívta viszonylagos szabadságát, önrendelkezését. Mi mire várunk meg?

Mert nem elég a Marosvásárhelyre összegyűlt tömeg, és nem elég a Nagy Menetelésen összekapaszkodott tömeg sem. Itt sokkal többre, nagyobb viharra van szükség, hogy megtisztuljon a levegő.

Vegyünk példát az itt ábrázolt székely határórról és védelmezzük azt, amit a Teremtő nekünk szánt.

Adjon a Jóisten önrendelkezést a székely népnek és szabadságot mindenkinek!

Tőke Ervin,

a MINTA elnöke

